

SOUŽENÍ

CECIL duCILLE

(Květen 1983)

„Dej mi můj díl, Pane.“ To je dnes večer naše společná i soukromá modlitba. Chvála Tobě! Amen.

Jak jsem sliboval, dnes budeme mluvit o utrpení. Nejprve se podíváme do 2. kapitoly Židům, abychom získali představu o tom, co to utrpení vůbec je. Je to v 9. verši:

„Ale toho maličko nižšího andělů, vidíme Ježíše, pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti. Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všechno, a skrze kteréhož jest všechno, aby mnohé syny přiveda k slávě, vůdce spasení jejich skrze utrpení dokonalého učinil. Nebo i ten, jenž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími.“

Bez utrpení bychom nemohli být nazváni bratřími. I Ježíš Kristus, Boží syn, musel trpět. Musel trpět, aby se stal dokonalým. Copak Bůh není dokonalý? Copak Ježíš nebyl dokonalý? Nenechme se zmást slovy. Musíme si uvědomit, že Bůh je, když mluví, velmi omezen jazykem. Bůh říká, že aby byla oběť Ježíše Krista dokonalá, musel Ježíš zemřít. Amen.

Vůdce našeho spasení si tím vším musel kvůli nám projít. Na něco se vás zeptám: jestliže toto udělal Ježíš pro nás, myslíte, že očekává, že to samé uděláme pro ostatní? Duch, který byl v Ježíši Kristu, je i v nás. Jestliže Ho Duch vedl utrpením k dokonalosti, jak myslíte, že povede nás? Ježíš se stal obětním beránkem, o kterém mluvil už Mojžíš. Aby mohl být tím beránkem, o kterém se mluvilo ve Starém zákoně, beránkem bez poskvrny, bez vady, bez vrásky, musel být zkoušen. Není to jasné? Musel být uvržen mezi lvy a vyjít z jejich středu bez poskvrny – tak se stal hodným být vůdcem našeho spasení.

Teď se podíváme do Římanům 8,17:

„A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli.“

Bůh chce,
abychom se
naučili utrpení
snášet
a nahlížet na
něj z Boží
perspektivy.

Tu slávu chcete, nebo snad ne? Chcete být jako Ježíš, chcete s Ním sedět, vládnout a panovat. Úžasnou součástí toho je, že se ženy, všichni, ale obzvláště ženy, musí naučit povznést svoje myšlení nad to, že trpí. U některých se to projevuje pocitem, že jsou omezovány (nemají tolik prostoru, kolik by si představovaly), u jiných se jedná o prosté fyzické utrpení a zneužívání. Musíme si v těchto situacích dát pozor také na vzpouru, které je ve světě tolik. Začnete za sebe bojovat, poddáte se duchu vzpoury, a v tu chvíli jste na úplně druhé straně – poddání jinému duchu. Musíte balancovat na ten-

kém laně, to vás bude tvarovat a budovat.

Sestry, musíte si uvědomit, že ženské tělo máte jen pro tuto chvíli. V nebi se nerozlišuje pohlaví, nejsou tam ani muži, ani ženy, všichni jsou podobni andělům. Myslel si snad někdo, že v nebi budou ženy podřízeny mužům? V žádném případě! Bůh vás poddal fyzickému tělu v naději. Poddal nás tělu v naději a všechny potíže a problémy jsou nám dány s tou nadějí, že povstaneme, všechny je překonáme a staneme se Božími syny.

Necíťme se tedy uvěznění. Některé ženy si připadají ve svém ženském těle jako v pasti, a tak bojují za ženskou svobodu atd., oblečou si kalhoty a začnou se chovat jako muži. V nebi ale nebudeme ani muži, ani ženami, budeme jako andělé, budeme vítězi. To je to, co chceme, ne? Proto v této oblasti musíme zvítězit.

Římanům 8,17b–18: *„... jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli. Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávě, kteráž se zjeví má na nás.“*

Jinými slovy, utrpení je jako investice. Za trochu utrpení tady získáte mnoho slávy jinde. Záleží ale na tom, jak se s těmi okolnostmi tady vypořádáte – když se budete vzpouzet, prohraje. Bůh chce, abychom se naučili utrpení snášet a nahlížet na něj z Boží perspektivy.

Podívejme se do 2. Timotea:

„Pamatujž na to, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, jenž jest z semene Davidova, podle evangelium mého. V kterémžto protivenství trpím, až i vězení, jako bych zločinec byl, ale slovo Boží není u vězení. Protož všecko to snáším pro vyvolené Boží...“ (2Tim 2,8–10)

Kvůli komu to snáší? Pavel byl mužem, který trpěl pro křesťany. Jak se to dělá? Ukážu vám to:

„...aby i oni spasení došli, kteréžto jest v Kristu Ježíši, s slávou věčnou.“

Chvála Pánu. Pavel tam tehdy trpěl pro naši sestru Ellen. Samozřejmě ji tehdy neznal. Nevěděl vůbec, že se narodí. Myslel si, že Ježíš touhle dobou už dávno přijde. A přesto trpěl a pokládal tak základ, na který my teď můžeme navázat, můžeme to číst, a i v naší době trpět. Teď je na nás, abychom naplnili utrpení Ježíše Krista v Těle Kristově pro tento čas.

Rozvedme to trochu. Jsme tu a kráčíme směrem k dokonalosti. Kromě Ježíše tam ještě nikdo nedošel. Věděli jste to? Možná jste slyšeli o svatém Tom a svatém Tamtom. Nemysleli jste si snad, že někdo z nich dokonalosti dosáhl? Bible ale říká, že dokonalosti nedošel nikdo. Pavel usiloval o to, aby dosáhl vysokého povolání, které v Kristu měl. (Fil 3,14)

Řekl: *„...připodobňuje se k smrti jeho, zda bych tak přišel k vzkříšení z mrtvých (tj. ještě za života).“ (Fil 3,10b–11)*

Víte, co se stane, když toho dosáhnete? Pokud dosáhnete dokonalosti za svého života, zazvoní v nebi zvonec a vy budete prvním vzkříšeným člověkem, který se proměnil ze smrtelného v nesmrtelného, protože nesmrtelnost je Boží zaslíbení.

Ježíš se podíval na Marii a řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Jestliže někdo, kdo mi věří, je mrtvý, vstane a bude žít. A jestliže ve mně věří někdo živý, nikdy nezemře. Věříš tomu? Opravdu tomu věříš?“ (Jan 11,25–26)

A tak ať už toho dosáhneme jakkoli, je to bod v Ježíši Kristu, kdy přichází nesmrtelnost. Žádný člověk jej ještě nedosáhl.

Podíváme se ještě zlehka na utrpení v historii. Mluvíme o utrpení těla Kristova. Kdysi žil člověk, který se jmenoval Job. Žil ještě před

Ježíšem Kristem. Neudělal nic zvláštního, čím by si zasloužil to, co se mu následně stalo, ale jeho příběh je velmi zajímavý.

Jednoho dne měl Job nějaké jednání, a tak se shromáždily všechny Boží děti. A kdekoli se shromáždí Boží děti, kdo myslíte, že tam také přijde? Dábel. (Job 1,6) Někdo si to špatně přečetl a tvrdí, že se to celé odehrává v nebi, a že v nebi je tím pádem i dábel. Může se dábel vrátit do nebe?

– „Ne.“

Kde se tedy dábel setkává s Bohem? Jediné místo, kde se s Ním může potkat, je tady dole. Nemůže se vrátit do nebe. Někteří teologové se v tomto případě zásadně zmýlili. Ale abychom se vrátili k tomu příběhu, sešli se tehdy Boží synové a přišel také dábel. Nebudeme si to všechno číst, jen vám to převyprávím.

Dábel přišel před Boha.

Bůh mu řekl: „Viděl jsi mého služebníka Joba?“

Dábel: „Jo, ale víš co, ty ho kryješ. Dal jsi mu štít. Nemůžu se ho dotknout.“

O kousek dál používá dábel velmi příznačný obrat: kůži za kůži. (Job 2,4)

Ale nepředbíhejme, ještě předtím totiž dábel říká: „Ten muž je bohatý. Dáváš mu všechno, co chce.“

A tak Bůh řekl: „Dobře, můžeš se dotknout jeho majetku.“

Z Joba, bohatého muže, se stal přes noc chudák. Ztratil všechno do posledního puntíku, ale od Boha se neodvrátil.

A tehdy se dábel vrátil a řekl: „Kůži za kůži.“

Víte, co tím myslel? Jen mě nech se dotknout jeho těla, a všechna jeho chloubka bude pryč, ztratí kuráž a bude zlořečit Bohu.

Každé utrpení,
kterým
procházíte, se
nakonec promění
v požehnání,
pokud se k němu
postavíte
správně.

A co vy? Kdyby vaše tělo dostalo takový zásah jako Jobovo, odvrátilo by vás to od Boha? Jobovo tělo ďábel nicméně dostal. Roztrhal ho na kousky. Víte, co mu na to řekli církevní lidé? Zhřešil jsi. Ano, ano, něco s ním není v pořádku.

Vzpomínáte si na kauzu Davida Wilkersona? Když Wilkerson udělal to, co po něm Bůh chtěl, a vystoupil proti tomu, co se děje v poslední době, a proti tomu, co dělá katolická církev, povstalo proti němu spousta lidí. A co víc, jeho ženě objevili rakovinu. Trpěla, umírala. Co horšího by se ještě mohlo stát? Jeho dcera dostala rakovinu. Dva lidé z jeho nejbližšího okolí trpěli. A víte, co na to říkali někteří lidé, křesťané? Zaslouží si to. Plete se Bohu do záležitostí, do kterých nemá. Je to falešný prorok, proto se mu to stalo. A našli si v Písmu verše o lživém proroku a o tom, co se mu stane. Slyšíte?

Politika se vás netýká. Bůh vás na svět nepřivedl proto, abyste dělali politiku a jiné hlouposti.

Někteří z nás trpí pro Tělo Kristovo. Každé utrpení, kterým procházíte, se nakonec promění v požehnání, pokud se k němu postavíte správně, a to nejen pro vás, ale pro celé Tělo. Slyšíte? To je důvod, proč jsme tady – abychom bojovali a trpěli s Kristem.

Dejte si ale pozor, abyste netrpěli jako „všetečkové“, kteří se pletou do věcí někoho jiného. Netrpte proto, že činíte nepravost. Najděme si verš, který o tom mluví. Trpte s Kristem, ne jako všetečkové.

„Žádný pak z vás netrp jako vražedník, aneb zloděj, neb zločinec, anebo všetečný (ten, kdo se plete do věcí, které mu nepřísluší). Jestliže pak kdo trpí jako křesťan, nestyd' se za to, ale oslavujž Boha v té částce. Neboť jest čas, aby se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprv začíná se od nás, jakýž bude konec těch, kteříž nejsou povolni evangelium Božímu?“ (1Petr 4,15–17)

Takže z tohoto pohledu je několik druhů utrpení. Člověk může trpět jako všetečný, jako zločinec nebo jako křesťan. Ale pozor – mnozí křesťané trpí jako všeteční, když se vměšují do záležitostí jiných lidí. Co to znamená plést se do věcí, do kterých nám nic není? První, co mám na jazyku, je politika. Politika se vás netýká. Bůh vás na svět nepřivedl

proto, abyste dělali politiku a jiné hlouposti. Jestli chcete volit, jděte k volbám, to není politika. Politikou mám na mysli agitaci, úsilí vyvíjet tlak na vládu, aby něco udělala. Po tom vám nic není – vaším úkolem je práce na díle Ježíše Krista!

Vy jste Bohem ustanoveni, abyste byli součástí těla Kristova, abyste fungovali ve prospěch spravedlnosti. Ne aby vás tedy napadlo říkat, že trpíte pro Krista, až budete trpět pro svou všetečnost nebo proto, že se mícháte do cizích věcí. Ale vraťme se opět k Jobovi.

Job trpěl z ruky d'ábla. Umíte si to, sestry, představit? Jobovy vředy nebylo možné ničím vyléčit, a navíc strašně smrděly – zápach byl cítit, jen co jste otevřely dveře do jeho pokoje. Celé tři roky měl všude po těle vředy a ležel v popelu, nemohl ani ležet v posteli.

Jeho přátelé za ním přišli: „Víš, proč se ti to stalo? Skrýváš nějaký hřích. Proto tolik trpíš. Hřešíš a nečiníš Boží vůli, proto to utrpení.“

Ale Job na to: „Já vím, že můj Vykupitel žije a že v den nejposlednější se nad prachem postaví. A i kdyby mé tělo červi rozežrali, tak v tom stejném, rozežraném těle sám uvidím Boha.“ Ten člověk normálně kázal o fyzickém vzkříšení. Viděl Ježíše Krista, pochopil, jak to funguje a co se děje. Příčinou Jobova utrpení nebyl hřích. Byla to jeho spravedlnost. Amen.

Podívejme se ještě na jiný případ – na případ Daniela. Daniel se ocitl ve vězení, ani nevěděl jak. Daniel byl Žid a jednoho dne ho Nabuchodonozor prostě sebral a odtáhl do Babylona. Takže do babylonského zajetí se dostal, protože byl Žid. To koresponduje s tím, že někteří z nás trpí nebo budou trpět proto, že jsou křesťané. Amen.

Danielovi se snažili zakázat, aby se modlil. „Bible přece říká, že máš poslouchat zákony své země.“ Je to správně? Zažili jste už tento druh argumentace? Že musíte jednat podle zákonů své země? Že když vám zakážou se modlit, tak nesmíte? Poslyšte – není zákon, který by mi mohl zakázat se modlit. Proti spravedlnosti není žádného zákona.

Znáte bratra Andrewa? Pašerák ve službách Nejvyššího. Bratr Andrew pašoval Bible přes hranice do komunistického Ruska a dalších států za železnou oponou. Když se Rusku nedařilo se bratra Andrewa zbavit, rozhodli se na něj jít od lesa a poslali proti němu několik křesťanů.

Ti pak vystupovali tady ve Státech a mluvili proti němu: „Bratr Andrew říká, jak je spravedlivý, a přitom pašuje a porušuje ruské zákony.“

Máte své
manžely
poslouchat, ale
žádná ženská
duše není
otrokem muže,
stejně jako žádná
lidská duše
nemůže být
otrokem jiného
člověka.

Slyšeli jste o něm už? Bratr Andrew byl pak požádán, aby se k tomu vyjádřil, a jeho odpověď zněla zhruba takto:

„Není zákona proti spravedlivé věci a vláda svým zákazem jedná nezákonně proti Bohu.“

Jinými slovy, vláda nemůže rozhodovat o věcech, které nespádají pod její pravomoc. Je to podobné jako s mužem a ženou v manželství: Bible říká: „Manželky, poslouchejte své muže v Pánu. (1Petr 3,1) Ano, samozřejmě to znamená, že máte své manžely poslouchat – ve všech oblastech, ve kterých je vaším manželem. Není ale manželem vaší duše, vaše duše je svobodná, protože ji Ježíš vysvobodil. Žádná žena není otrokyní, žádná ženská duše

není otrokem muže, stejně jako žádná lidská duše nemůže být otrokem jiného člověka. Ten, koho osvobodil Syn, je zajisté svoboden. Slyšíte?

Mluví se o hnutí za ženskou svobodu – ale vy nejste otrokyně. Jestliže vás osvobodil Ježíš, žádné další osvobození nepotřebujete. V Ježíši Kristu jste svobodné a jediné, co musíte udělat, je v té svobodě chodit. Halelujah! Někteří lidé chodí do shromáždění, která je svazují, a pak si stěžují, že nejsou svobodní. Poslal vás tam snad někdo? Přikoval vás tam? Máte přece nohy – můžete odejít. Nemusíte sedět ve shromáždění, kde jste otrokem. Musíte najít svobodu, kterou vám dal Ježíš Kristus, a být na místě, kde ji můžete zakoušet, jinak nebudete vnitřně svobodní. Člověka, který je svobodný v Kristu, nikdo nemůže svázat. (Gal 5,1)

Zmiňoval jsem se o tom, jak bratr Andrew pašoval Bible, a že to bylo spravedlivé, protože propašovat Bibli bratřím v Kristu, to vlastně vůbec není pašování. Důkazem toho, že jednal v souladu s Bohem, je to, že mu Bůh mnohokrát pomohl dostat se s nimi přes hranice. Třeba když

kontrolovali jeho auto, otevřeli kufr a nic neviděli, přestože fyzicky Bible ležely přímo před jejich očima. To nebylo dílo bratra Andrewa, to byla Boží ruka. To byste z pašeráctví museli obvinít Boha.

Vraťme se k utrpení – to maličké utrpení, kterým si nyní procházíme, je jen takovým dětským utrpením ve srovnání s tím, co má přijít. Znáte verš o tom, že když neudržíte krok s pěšáky, jak byste mohli závodit s koňmi? (Jer 12,5) Bůh vás trénuje, abyste mohli závodit s koňmi – ale nejdříve vás musí naučit běhat s pěšáky. To, co se teď děje, je tedy jen příprava na něco většího, skvělejšího a nádhernějšího.

Ale pojďme dál. Víme tedy, že se Daniel modlil navzdory nařízení vlády, že se nikdo nesmí modlit k jinému bohu než k tomu jejich. „Smíte se modlit pouze k našemu bohu. Jestliže to někdo poruší a uvidíme ho modlit se k nějakému jinému bohu, ten bude uvržen do lví jámy.“ (Daniel 6,7)

Ještě uvidíme, kdo je Bůh. Daniel pokleknul, otevřel okno, že ho mohli vidět, a modlil se k Bohu. Udělali byste to také tak? V Bibli se píše, že otevřel okno, takže ho bylo vidět. (Dan 6,10) Nezamknul se, neschoval se, nemodlil se: „Pane, Bože, Ty víš, že se musím skrývat, protože po mně jdou.“ Ne, on otevřel okno. A tak ho udali, zatkli a hodili do lví jámy. Dál už to znáte. Bůh zavřel lvům tlamy. Zkrotil je tak, že ani nezamručeli, a ráno vyšel Daniel nedotčený. (Dan 6,22) A teprve když tam ráno vhodili muže, kteří tam prve uvrhli Daniela, tak si lvi pochutnali. (Dan 6,24) To mimo jiné dokládá, že ti lvi byli úplně normální. Nikdo nemůže říct, že tam měli krotké lvy. Ti lvi se nažrali, když Daniela vytáhli.

Tato událost zjevně dokazuje, že Bůh je s těmi, kteří jsou ochotného srdce, kteří nemilují svých životů až do smrti. (Zj 12,11) Někteří z nás mají moc rádi svůj život. Když se stane něco, a ani to nemusí být nic moc závažného, máme velmi blízko k tomu, že bychom radši zabili někoho jiného, jen abychom se odtamtud dostali. Netvařte se, že to neznáte. Pro člověka je to přirozené. Nikdo se nestará o to, jak zachovat život někoho druhého. Každý se snaží dostat se co nejrychleji pryč a nezdráhá se při tom jednat na úkor ostatních.

V příběhu o Danielovi máme také tři hebrejské chlapce. Nabuchodonozor nechal vytvořit ohromnou modlu a přikázal: „Jakmile začne hrát

hudba, budete se klanět a uctívat tuto modlu. (Dan 3,4–6) Představte si, že stojíte na jejich místě. Co byste dělali? Řekli byste si „A co, malá poklona mě nezabije. Bůh zná moje srdce. Pokloním se, Bůh to pochopí.“ Znáte to? „Bože, ty znáš mé srdce, ale v této situaci se musím sklonit.“

Kdybychom
opravdu věřili
v Boha a ve
věčnost, vrhali
bychom se
tam po hlavě.

Víte, co se teď ve světě děje? Zrovna dnes ráno jsme se bavili o situaci Jimmyho Swaggarta.¹ Uvědomujete si, že se všichni klaní? Všichni bez řečí sklání hlavu. Není nikdo, kdo by se za Jimmyho Swaggarta postavil. Vím, že mnoho jednotlivců ano, ale jediné rádio, jediná televize, jediný časopis, jediné noviny, nikdo na jeho obranu nepovstal. Všichni jsou proti tomu „pitomému kazateli, co mluví proti katolické církvi, který tvrdí, že jestli nebudou činit pokání, tak skončí v pekle“. Příliš entusiastický. To mu vyčítají, víte. Příliš entuziasmu a kázání o ohni pekelném. Ale každý přece ví, že to je základ – musíte být spaseni, nebo skončíte v pekle. Je jedno, kdo jste: král, vláda, papež. Ať jste kdokoli, jestliže jste nečinili pokání – a vezte, že Bůh kvůli vám neudělá výjimku – patříte peklu. Amen.

Podle mě (Jimmy Swaggart) odvedl dobrou práci, aby je uvědomil, že jdou do pekla. Protože jestli katolíci nevědí, že Katolická církev nikoho nespasí, měli by se to rychle dozvědět. Pokud vás jako miminko pokropili, měli byste se nechat pokřtít, tedy přijmout Ježíše a nechat se pokřtít, jinak nemáte s Bohem absolutně nic společného. Pokropení je vám k ničemu. Chvála Pánu!

V tom příběhu o třech z bratří dál ale čteme, že oni se poklonit odmítli. Babyloňané jim dali babylonská jména: Sidrach, Mizach, Abednágo. Ale co je krásné, že řekli: „Jestliže nás náš Bůh dnes nechce vysvobodit, pak zemřeme. Nebojíme se zemřít.“

Víte, co chci říct? Od rána do večera můžeme mluvit o nebi, o Bohu, o slávě a o věčnosti, ale když dojde na lámání chleba, když se ocitneme

¹ Pozn. překl.: Televizní evangelista známý kdysi svými konzervativními postoji, po letech však padl.

smrti tváří v tvář, najednou zemřít nechceme. „No, radši snad někoho jiného, ale mě ušetřete.“ Kdybychom opravdu věřili v Boha a ve věčnost, vrhali bychom se tam po hlavě. Vzpomínáte si, jednu dobu se zpívalo: *Každý chce jít do nebe, ale nikdo nechce zemřít.* Není to pravda? Musíme se podívat sami sobě do očí v Božím zrcadle. Halelujah!

Chvála Pánu!
Pokaždé, když
pod vámi
rozdělají oheň,
je s vámi ten
čtvrtý – Ježíš
Kristus.

Sidrach, Mizach a Abednágo byli rozhodnutí. Nemilovali svých životů až do smrti – byli připraveni jít, jestliže by to byla Boží vůle. Byli si ale jistí tím, že se nepokloní. Jaké poselství, jaká krása! A tak je hodili do ohně. Slyšel jsem, že jakmile vás takoví pochopové jednou svázali, byl s vámi konec. Okolo krku vám dají provaz a utáhnou ho tak, že i ten provaz sám může být příčinou vaší smrti. Svázali je, tak jak byli, i s čepicí, s kabátem a botami, a hodili je do ohně. Bible říká, že tam dopadli svázaní, ale když se zvedli, byli volní. Oheň měl totiž moc právě jen nad těmi provazy, kterými byli svázaní.

A ještě něco zvláštního se tehdy přihodilo. Jak tak Nabuchodonozor kouká do ohně, říká: „Jsou tam čtyři a ten čtvrtý je jako syn Boží.“ Copak Nabuchodonozor znal syna Božího? Copak mohl vědět, jak vypadá? Amen. Co myslíte, kdybyste uviděli syna Božího, poznali byste Ho? Nabuchodonozor řekl: „Ten čtvrtý je jako syn Boží.“

Chvála Pánu! Pokaždé, když pod vámi rozdělají oheň, je s vámi ten čtvrtý – Ježíš Kristus. Řekl přece: „Nikdy tě neopustím, nikdy tě nenechám.“ (Žid 13,5) Řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium, a já jsem vždycky s vámi, až do konce věků.“ (Mt 28,20) Rozumíte tomu? „Já jsem s vámi až do konce věků.“ Už jste někdy cítili Boha uprostřed svých problémů? Když trpíte? Když jste sužováni? Když máte bolesti? Bůh vás nikdy neopouští. „Já jsem s vámi vždycky, až do konce věků.“ Chvála Pánu! Ještě jsme nedošli na konec věků, takže je pořád s námi.

Utrpení tedy vnímáme jako součást... Dávejte teď pozor, co řeknu. Nezní to úplně dobře. Utrpení je součástí vašeho dědictví. Divíte se? Přece proto, že ten, kdo trpěl na těle, přestal od hříchu. Ten, kdo trpí na těle, přestává hřešit. Jinými slovy, utrpení má do jisté míry očistnou

funkci. Víte, neříkám, že musíte utrpení vyhledávat. Ono přijde. Musíme si ale uvědomit, že ten, kdo s Kristem trpí, s Ním bude i vládnout. (2. Timoteovi 2,12)

Mnoho lidí se ve svých kázáních staví proti utrpení. Měli bychom ale vědět, že jedinou cestou do Božího království je mnohé soužení (neboli utrpení). Jen skrze utrpení vstoupíme do Božího království. (Skutky 14,22)

Jedinou cestou
do Božího
království je
mnohé soužení.

Naše přirozenost musí projít změnou, to je jasné, že? Ale přemýšleli jste někdy nad tím, jak k té změně dojde? Řekněte mi, když jste se nechali pokřtít, čím jste byli pokřtěni?

– „Vodou.“

A další křest, kterým jste byli pokřtěni?

– „Duchem svatým a ohněm.“

Ó ano, správně říkáte i oheň. Lidí mají rádi tu část „Duchem svatým“, protože, no, dělá nám to dobře. Můžeme zpívat, tančit a křičet halelujah. Nejdřív to bublá někde uvnitř a pak z nás tryská halelujah. Ale součástí tohoto křtu je i oheň. Duch svatý nikdy nechodí bez svého ohně. Nosí si ho pořád s sebou. Vlastně On sám je tím ohněm stravujícím. Je to oheň, který musí být zažehnut v životě každého věřícího proto, aby jej pročišťoval. Chvála Pánu, Duch svatý a oheň. Amen.

Každý má jiné okolnosti, které ho dennodenně bombardují. Není to příznačné? Netrpíme všichni těmi samými věcmi. Takže nikdo nemůže říct: „Holka, taky jsem tam byl a...“ Ano, někdy potkáte člověka s podobnou zkušeností, ale příště zase můžete trpět něčím, co nikdo jiný nezná. Utrpení má mnoho podob a u každého člověka nabývá jiné. A přesto – každý člověk musí trpět s Ním, aby s Ním mohl kralovat a aby mohl obdržet slávu, kterou pro nás připravil Bůh. Je potřeba očišťování.

Doufám, že rozumíte tomu, co se vám snažím říct. Každý z nás má nějaké chyby. Představme si, že mou slabostí jsou krádeže. Nemůžu si pomoci, jsem tak trochu kleptomán. Vždycky když něco vidím, prostě to seberu a strčím do kapsy. Duch krádeže nade mnou má moc a nemůžu se ho zbavit. Modlím se a modlím, a nic. Postím se a Bůh tedy odpoví: „Dobře, pomůžu ti. Vysvobodím tě.“ Ó, říkám si, Bůh to pro mě udělal...,

a za rohem zase něco ukradnu. „Dobře, nemůžeš si pomoci, pomůžu ti já,“ řekne Bůh. A tak se mi jednoho krásného dne povede krásný kousek, nikdo mě neviděl, když tu najednou: „Aá, mám tě!“ A strčí mě do vězení. Jaká ostuda!

Každý člověk
musí trpět
s Ním, aby
s Ním mohl
kralovat.

Vzpomínám si, jak jednoho státního zástupce přistihli při nějaké drobné krádeži, šlo tehdy opravdu o pár centů, a zavřeli ho. Pro těch pár centů. To ho dostalo na kolena. Ztratil kvůli tomu práci. Zničilo ho to, ale jestli mu tohle nepomohlo od kleptomanie, tak už nevím. Bůh má jen jeden způsob, jakým nakládá s hříchem – je to oheň.

Bůh nejdřív rozdělá malý ohýnek, a teprve když ho překročíte, přitopí vám. Ale dejte si pozor, když si vezmete stoličku, a i větší oheň přeskočíte, zatopí vám Bůh přímo v kalhotách.

Bůh postupně zvyšuje tlak. To je oheň Ducha svatého. Snažíme se ho uhasit, zaléváme ho vodou, a ono nic, jen se snad o to víc rozhoří. Není to přirozený oheň. Bůh ho rozdělal, On je jeho příčinou a je to On, kdo vás do žhnoucích okolností nechá upadnout, abyste v jejich důsledku mohli být očištěni.

Někdy se ptáme: „Ó Bože, proč já? Proč se mi tohle všechno děje?“

Nebojte se utrpení, protože právě ono působí pokojné ovoce spravedlnosti, říká Bůh. Jestliže chodíte s Pánem, pak cokoli, co vás potká, se děje s nějakým záměrem a vy jste schopni nad tím zvítězit.

Přečtěme si 8. kapitolu Římanům 28. verš:

„Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou.“

Jak jednoduché! Kdo to ví? My. Víte to? Víte, že se to týká všech, opravdu všech věcí? Zamyslete se nad svou minulostí, nad tím, co se vám přihodilo. Už jste si někdy určitě říkali: A já, z toho nebude nic dobrého. Ale Bůh říká: „Všechny věci.“ A my to víme.

Víme tedy, že všechny věci napomáhají k dobrému těm, kteří milují Boha a kteří jsou povoláni k Jeho záměru. Všimněte si ale, nikde zde není řečeno, že by všechny věci byly dobré. Třeba ďábel, který si pro vás

chystá ránu. Míří a udeří. To není dobré. To je přímo d'ábelské. Všechny kruté plány, které s námi d'ábel má, jsou zlé, ne dobré. Vy je nicméně všechny převrátíte, tak abyste z toho měli užitek. Vidíte v tom to zjevení?

Jestliže
chodíte
s Pánem, pak
cokoli, co vás
potká, se děje
s nějakým
záměrem.

Představte si člověka na plachetnici. Krásně si pluje, plachty napnuté, vítr v zádech. Najednou se vítr obrátí přímo proti němu. Co byste dělali? Přehodili byste plachty tak, aby se do nich vítr opíral pod takovým úhlem, aby loď poháněl směrem dopředu. Museli byste křížovat, ale pohybovali byste se dál v původním směru. Takový člověk tedy využívá vítr, tak aby se pohyboval proti němu.

Představuji si, že právě takto vypadá to, když všechny věci napomáhají k dobrému těm, kteří mají správně plachty. Všechny věci napomáhají k dobrému těm, kteří milují Boha. Věřte mi, každá okolnost, i ta zlá. A některé okolnosti jsou opravdu zlé. Pamatujte ale, když vidíte takové okolnosti přicházet, prostě Boha, aby je obrátil, aby vám byly ku prospěchu. Bác, přijde to na vás, možná vás to srazí k zemi, ale vy víte: Ano, Pane, je v tom něco dobrého. Nevidím to v tom, necítím to, ale věřím tomu. Halelujah! Bůh to vyřeší a vy při pohledu zpět můžete už jen žasnout: D'ábel mě srazil k zemi – jen proto, aby mě vzápětí minula kulka. No ano, minula mě! Chvála Pánu!

Utrpení – neměli bychom kvůli němu couvat. V utrpení je něco většího, nějaký vyšší smysl. Vyšší cíl. Uzavřu toto kázání právě tímto vyšším smyslem. Doufám, že jste dost zralí na to, abyste s tím uměli naložit. Chtěl bych, abyste to zkoumali. Jen doufám, že jste na to dostatečně vyžralí. Chvála Pánu! Boží pravda musí být stejně kázána, ať už jsme vyspělí, nebo ne, ať jsme připraveni s ní zacházet správně, nebo ne, musíme ji kázat. Když slyšíte Boží pravdu, kterou je pro vás těžké přijmout, jděte za Bohem a modlete se, řekněte to Bohu. Poproste ho, aby vám pomohl s ní správně naložit.

Tělo Kristovo má dvě části. Jedna je na tělesné rovině – to jsme my, jak tady žijeme – a druhá je v Duchu. Ta tělesná část může hřešit. Můžeme hřešit, můžeme selhávat, můžeme padat, můžeme přemáhat d'ábla. Můžeme ho bít a nakonec zničit, když ho vypudíme z nás samých, a Bůh ho sváže v bezedné propasti na tisíc let. Věděli jste to? Jestliže to

tak je, ta druhá část je ta vítězná, můžeme ji nazvat církví vítěznou. V přirozeném jsou mrtvi, přišli o svá těla, ale jsou živi v Kristu Ježíši a už nemohou hřešit. Amen. Už nemohou hřešit. Už nemohou trpět pro Tělo Kristovo, jejich utrpení skončilo. Už nemohou selhat, ale nemohou ani více vítězit. Už nemohou vsazovat d'ábla do řetězů. Už ho nemohou svazovat. Už mu nemohou brát království. A kdo to tedy udělá? My! My, ti žijící. Ale budeme to my?

Co mají vlastně společného ti, kdo žijí tady na zemi a ti, kteří jsou v duchu? Podívejme se do Písma, jestli se tam o tom něco nepíše. Ano, oni na nás čekají, ale jak to jejich čekání vypadá? Myslíte, že sedí na zadku a čekají? Proč svědčí o něčem, čeho nejsou účastni? A nebo jsou? Chtěl bych se s vámi podívat do Efezkým 3,8–10:

„Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvěstoval nestihlá bohatství Kristova, a vysvětlil všechněm, kteraké by bylo obcování tajemství skrytého od věků v Bohu, kterýž všecko stvořil skrze Ježíše Krista, aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církvev rozličná moudrost Boží.“

Trochu to převyprávím: Boží moudrost, ta rozličná Boží moudrost, zjevení Ježíše Krista bude zjeveno církvi „tam“ skrze nás – církvev „tady“. Proč? Protože Ježíš nebyl plně zjeven. Proto je poslední knihou Bible Zjevení. Kristus nemá být zjeven nám, ale v nás, když Ježíš Kristus přijde v lidském těle. Bůh říká, že kdokoli tomu nevěří, je antikrist. Víte, kde to je v Písmu? První Janova 4,1. Píše se tam: „Kdokoli nevyznává Jezukrista příšlého – to „příšlého“ vlastně znamená průběžné přicházení – každý, kdo nevěří v Ježíše přicházejícího v těle, není z Boha.“ (1Jan 4,3) A tak musím věřit tomu, že Ježíš přišel a přichází ve vás. Chvála Pánu! Amen.

Zjevení Ježíše Krista je pak průběžné zjevování, které se stupňuje až do té míry, že my, žijící, budeme mít plné zjevení Ježíše Krista v našem vlastním těle. Kristus se projeví ve své plnosti v nás samých. Halelujah! Ale co se stane s tím zjevením, až ho dostaneme? Předáme ho bratřím

Boží pravda
musí být
stejně kázána,
ať už jsme
vyspělí, nebo
ne, ať jsme
připraveni s ní
zacházet
správně, nebo
ne.

tam, kteří nás pozorují. To je docela těžko stravitelné, že? Raději si to najdeme. Nechci nikoho pobuřovat.

Židům 12,1–2:

„Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje, patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.“

Víte, že oni nás mají jako ukazatel? Že nás pozorují jako závodníky na dráze? Proč chodí lidé na závody? Aby si vsadili na vítěze a viděli, jak doběhne. Ale když si vezmeme příklad z Písma: Ježíš šel na horu proměnění, kde se Mu zjevili Mojžíš a Eliáš. Proč se Mu zjevili? Chtěli se něco dozvědět o Jeho smrti, pohřbu a vzkříšení. Byli vyslanci z nebe, kteří měli zjistit, jak je to s Jeho smrtí, pohřbem a vzkříšením. To je celé. To říká Bible. To znamená, že Mojžíš ani Eliáš to nevěděli, stejně jako nikdo další. Ti dva se museli vrátit a říct jim o tom, aby to věděli. Bůh jim to neukázal, zjevil to jen žijící církvi.

Dejme tomu, že Marie Magdaléna nebo Marie, matka Ježíšova, neprocházely stejnými potížemi, jako máte doma vy. Jak by mohly poznat ten pocit? Jak by jim Bůh mohl zjevit, jak překonat vaše domácí problémy? Nerozuměly by tomu, dokud by to nezažily na vlastní kůži. Zjevení Ježíše Krista, jak zvítězit ve chvíli, kdy jste v tom až po uši a jste zoufalí, může být zjeveno jen žijícím lidským bytostem, které znají své slabosti, které v nich trpí a které je přemáhají.

Chvála Pánu! Vítězové jsme my. A když zvítězíte, ozve se sborové: „Aha!“ Sledují vás. A vidí i to, co vy nevidíte. Velkého démona na vašich zádech. Vy ho nevidíte, ale oni ano. Jak si vás vychutnává. Provádí vám všechno možné. Ostřeluje vás. Oni to vidí a rozumí tomu. Pozorně se dívají, co vy s tím budete dělat. Když v té chvíli povstanete, oslavíte Pána a démona složíte k zemi, celé nebe křičí „Hurá!“ Stejně jako lidé na stadionu. Když vyhrávají, křičí. V tom je ta pointa, prožijí to s vámi a pochopí to. A každý z nich, kdo zápasil se stejnou věcí jako vy, získá skrze vás ten proces vítězení. O tom mluví i poslední verš 11. kapitoly Židům.

Židům 11,40: „Protože Bůh něco lepšího nám obmyslel (zajistil), aby oni bez nás nepřišli (nemohli přijít) k dokonalosti.“

Jestliže jste
schopni Bohu
věřit, měli byste
Mu prostě věřit
a být „happy“,
protože
strachování vám
nepomůže a nic
nezmůže.

Dokonalý, jinými slovy dokončený. Bez nás nemohou být dokončeni, nemohou se stát dokonalými. Vidíte tedy, že další smysl vašeho utrpení je pro tělo Kristovo. Vaše utrpení i vaše výhry, pro Tělo nejen trpíte, ale i vítězíte.

Víte, před mnoha lety jsme si lámali hlavu nad tím, proč procházíme takovým trápením, jakým jsme v té době procházeli. Bůh mi tehdy řekl, abych pustil svou práci vládního účetního. Odešel jsem tedy z práce a začal jsem kázat venku mezi keři. Keře taky byly někdy to jediné, co jsme měli. Natrhali jsme listí a udělali jsme si čaj. Některé z těch keřů jsou teď prý považované za exotické byliny a dají se draze koupit v obchodě. Halelujah! Takže jsme vyrůstli na exotických bylinkách. Nic jsme neměli, ale nepřemýšleli jsme o tom. Nepřemýšleli jsme o penězích, nepřemýšleli jsme o životě. Děti vyrůstaly a trpěly, kázaly evangelium a získávaly duše pro Krista. Chvála Pánu!

Moje žena nevěděla, co to je jít nakoupit. Většina žen chodí alespoň jednou týdně nakoupit. Ale moje žena toto roky neznala. Prostě brala to, co Bůh dal – takovým způsobem jsme žili a kázali evangelium. Vlastně jsme se podívovali nad tím, proč to takto děláme, protože já jsem uměl dvě nebo tři povolání a všechny jsem byl schopen vykonávat. Ale Bůh mě z mého zaměstnání vyvedl a poslal do buše, kde jsme trpěli hladem. Proč?

Nechápali jsme to, dokud jsme nepřišli do Spojených států, tehdy s dvanácti dolary v kapse. Jeli jsme na misijní cestu se dvanácti dolary. Byli jsme šťastní jak blechy. Nemysleli jsme na to, jestli budeme mít auto a jak se někam dostaneme. Neřešili jsme, kde budeme spát, to nás ani nenapadlo. Prostě jsme jeli na dlouhou misijní cestu. A nemyslete si, každou noc jsme spali v posteli. Najedli jsme se. Cestovali jsme.

Jednou, to bylo v Texasu, v Lubbocku, skončilo shromáždění, všichni šli domů a já tam zůstal sám. A tak jsem si řekl: to musí

znamenat, že mám jet domů. Neměl jsem ani jízdenku, ani peníze a já si řekl: jestli se tady nenajde žádné auto, tak mě Bůh posílá letecky. A tak

Každý ďáblův
úder je vzácný.
Utrpení je
slavné, trpíme-li
pro Krista.

jsem se vydal na letiště. Bez peněz, ale to nebyla moje starost. Na letišti jsem si šel rezervovat letenku zpět do Miami. Muž za přepážkou se mě jen zeptal: „Vy jste Cecil duCille?“ – „Ano, ano.“ A on na to: „My už tady pro vás jednu rezervaci máme.“ Řekl jsem: „Opravdu? A co to stojí?“ A on: „Stojí to dost, ale vy už tu máte i letenku.“

Nemám ponětí, kdo za tím stál. Proč bych to měl chtít vědět? Možná, že Bůh poslal anděla, aby mi tu letenku zarezervoval a zaplatil – přesně na ten let, kterým jsem chtěl letět domů. Byl jsem úplně bez peněz. Moje letadlo mělo mezipřistání v Dallasu, kde za mnou přišel dost zkroušený zřízenec a ptal se mě: „Pane, přeprodali jsme tento let. Nevadilo by vám zůstat chvíli v Dallasu? Samozřejmě Vám to budeme kompenzovat.“ To víte, že jsem řekl ano! Tomu muži se velmi ulevilo. Na moje místo si sedl nějaký voják a já dostal zaplacení za to, že jsem zůstal v Dallasu. Tehdy tam žil můj bratr, tak jsem ho rovnou navštívil. A domů jsem se vrátil dokonce s penězi. Chvála Pánu.

Proč bychom měli mít starosti, když se o nás stará Bůh? Jestliže jste schopni Bohu věřit, měli byste Mu prostě věřit a být „happy“, protože strachování vám nepomůže a nic nezmůže. Tehdy jsme se divili, co nám to Bůh dělá, pochopili jsme to až později. Prošli jsme si určitým utrpením a zkušenosti, které jsme tehdy získali, byly k nezaplacení. Ve chvíli, kdy jste zcela zabraní do práce, to ale tak, že tvoříte zlato pro Boží slávu, nevnímáte. Přišli jsme však na to, že to je ohromné požehnání. Utrpení, kterým jsme prošli v církvi, dvacet let tvrdé práce, to všechno se ukázalo být vzácné. Každá chvíle z toho je vzácná. Každý ďáblův úder je vzácný. Utrpení je slavné, trpíme-li pro Krista.

Myslím, že někteří lidé budou mít problém přijmout tu část kázání týkající se zemřelých bratří závislých na nás a na našich vítězstvích tam, kde oni sami selhali. Věříte tomu, že někteří bratři a sestry zemřeli, aniž by porazili demony, kteří je sužovali? Ty, sestro, nezemřeš, dokud neporazíš tohle. A ty, dokud nezvítězíš nad tímhle. Amen.

Víte, co se musí stát poté, co bratří odejdou z tohoto světa, aby mohli přijít jako vítězové s ostatními vítězi? Musí se to nějak naučit, dostat lekce. Jak? Skrze vaše utrpení? Když vidí, jak vy vítězíte. Představte si nečistého ducha, který bije Boží dítě, až ho zabije – takže ono nad ním nezvítězilo. Jiné Boží dítě ale přijde, toho ducha porazí a pošle do propasti. Nemyslíte, že to první Boží dítě chodí po nebi a chválí Boha za Janino vítězství nad duchem, který ho trápil? Duchové vědí, že jejich čas je krátký. Vědí, že zanedlouho skončí v propasti, a tak se zatím snaží zranit co největší počet lidí. Ale zvedá se lid, který pokoří každého ducha na zemi.

Mohli bychom zabíhat do ještě větších detailů toho, co se děje s námi a s duchy. Když jsme přišli do Spojených států, začali jsme se stavět proti duchu rozvodu, který pracoval v životě jedné ze sester. Ten duch za námi přišel, přesněji za mojí ženou, a říkal: „Řekni svému muži, že tenhle boj nevyhraje.“ Tak jsem mu na to řekl: „Aha, takže ty víš, že už jsem nějaký ten boj vyhrál, co? Odkud mě znáš? Předchází mě nějaké zvěsti, že?“ A on na to: „Tenhle nevyhraješ.“

Ten duch pak mé ženě ukázal své království a moc, jakou měl nad americkým lidem. Rozvod je duch. Přichycuje se lidí a nutí mladé lidi, aby si brali nesprávné protějšky. Pro každého člověka na zemi existuje partner a každý, kdo je poslušný Ježíši Kristu, potká svého partnera. Pokud si ale vezmete někoho dřív, pak je možné, že někdy napoprvé neprijde protějšek od Boha, ale od ďábla. Možná i napodruhé a napotřetí. Víte, ďábel pro vás má přichystáno to nejlepší, co vám nakonec ze života udělá peklo.

Říkám ale, že někdy Bůh musí vysvobodit Boží dítě od dítěte ďáblova. Chci říct, že někdy Bůh musí vzít dítě ďábla za límec a dotáhnout ho k sobě, aby zachránil svého syna nebo dceru. Je to bitva a Bůh po nás chce, abychom v ní stáli každý u sebe doma a vítězili. Musíme vítězit u sebe doma, ať je to trápení jakékoli, musíme vítězit, především kvůli svým dětem – na které mimochodem mají větší vliv ženy než jejich muži.

Znám vícero dobrých služebníků, dobré Boží muže, se kterými jsem vyrostl a kázal, ale kteří byli nakonec zničeni rozvodem. Někteří z nich utekli s jinou a opustili svou ženu. Zmocnil se jich duch. Věřte mi, to se doopravdy děje.

Dnes se mluví o sexuální revoluci – totální d'áblova revoluce. D'ábel se zmocnil lidí, kteří mu teď ustupují. Ale přichází soud, Boží soud na církev, a to se týká i vás. Ať už utečete kamkoli, ať budete jakkoli dobří, na církev přijde Boží soud. Boží lid sešel za světem, chodí za církví nevěstkou, a i my někdy ztrácíme pojem o tom, co je dobré, a co špatné.

Včera mi jeden bratr říkal: „Lidi se tady oblékají velmi volným způsobem, co?“ A zrovna přišla jedna dívka, téměř neoblečená. Měla minitop se šňůrkou za krk a s holými zády, který sotva něco málo zakrýval, a pak nějaký dost malý kus látky, což snad měly být kalhoty. Velmi se tomu divil, víte, on je z jiného státu a není zvyklý něco podobného vídat.

Víte, co je na tom špatné? Toto jsou křesťané. Nejsou to jen hříšníci. To, čemu se tady říká revoluce, je devilizace mysli člověka. Je to přesně to, o čem se píše ve Zjevení – o znamení šelmy přicházející do mysli člověka. Lidé začnou přemýšlet d'ábelským způsobem namísto Božím a humanistickým namísto Kristovým. Ale přichází utrpení, které nám dopomůže k nápravě a postaví nás do latě. Halelujah!

Nechci už zabíhat do dalších podrobností, protože mám pocit, že máte nějaké otázky, a já pro vás mám ještě pár veršů, které vám na ně snad odpoví.

OTÁZKA: Mluvil jsi o tom, že Bůh někdy dovolí d'áblu, aby nám trochu zatopil. Proč jsi ale říkal, že to Bůh na nás přivádí oheň?

Bratr duCille: Mluvili jsme o duchu Božím a ohni a o tom, že někdy Bůh dá d'áblu prostor, aby na nás udeřil. To se dostáváme zase zpět k Jobovi. Vlastně to udělal Bůh, protože to dovolil. Víte, d'ábel to chtěl udělat celou dobu, ale v ten moment Bůh stáhl svoji ochrannou ruku a dovolil to d'áblu udělat. Je to tedy Bůh, kdo je za to zodpovědný, kdo to dopouští, aby vás to změnilo a aby vám to pomohlo. Takže to není vždy d'ábel, kdo vám zatápí, někdy to je Bůh sám.

Vzpomeňte si, v modlitbě Páně říkáte: „Neuved' nás v pokušení a vysvobod' nás od zlého.“ Bůh někdy vidí, že potřebujete získat určitou sílu a disciplínu, a dovolí, abyste byli uvedeni v pokušení s tím záměrem, abyste mohli zvítězit. Stejně jako se píše o Ježíši, že v moci Ducha šel na

poušť, aby byl pokoušen d'áblem. Duch Boží Ho vedl na poušť, aby Ho d'ábel pokoušel. (Mat 4,1)

OTÁZKA: Říkal jsi, že bychom se neměli míchat do politiky a podobných věcí. Znamená to, že křesťan by se neměl angažovat v iniciativách týkajících se třeba potratů? Kromě půstu a modlitby. To je vše, co by křesťan měl v těchto věcech dělat?

Bratr duCille: Pokud máte co říci, věřím, že byste to měli říct. Ale kdyby to mělo znamenat, že se někdo sebere a pojedje do Washingtonu bojovat za vaši věc – agitace, politika – nevěřím, že bychom toho měli být účastni.

OTÁZKA: Ale nějaké stanovisko bychom mít měli, ne?

Bratr duCille: Měli byste dát lidem najevo, jak to vidíte. Měli byste je upozornit na to, že je to hřích. Toto byl také jeden z důvodů, proč zesměšňovali, a nakonec z rádia stáhli Jimmyho Swaggarta. Kázal proti potratu. Řekl, že je to vražda. Za to ho odstříhlo první rádio, v New Yorku. Vláda se na tom vraždění dětí podílí, aby zabránila příchodu pacholíka, stejně jako se o to kdysi snažil faraon. My, jako křesťané, bychom měli zaujmout velmi jasné stanovisko, ale připojit se k těm skupinám, které agitují a prosazují své věci, znamená připojit se ke hříchu, protože to, co oni dělají, byste nedělali. A vaše motivy nejsou stejné jako ty jejich.

OTÁZKA: Říkáš tedy, že kdybychom se připojili k pochodu proti potratu, byli bychom hozeni do jednoho pytle s lidmi, kteří nejsou křesťané, a že bychom se svým činem ztotožnili s jejich celkovým přesvědčením, které není křesťanské?

Bratr duCille: Ano. Byl by navenek poznat rozdíl mezi nimi a mezi vámi? Představte si to, hnutí proti potratu pořádá pochod, křesťané se k nim připojí, ale oni mají v plánu vyvolávat pouliční nepokoje. Kdybyste tam byli, jak by měli ostatní lidé poznat, že vy jste kameny házet nechtěli? Toto je možná krajní případ, ale vlastně to vystihuje ten princip. Oni jsou hříšníci a celé jejich přesvědčení je postavené na základě humanismu pocházejícího z lidské mysli. Dělají věci, které byste vy neudělali. Proto s nimi nechodíte.

OTÁZKA: Jinými slovy bychom byli v očích lidí posuzováni na základě přísloví vrána k vráně sedá?

Bratr duCille: Přesně tak.

OTÁZKA: Tedy vyvarujte se jakéhokoli zdání zla?

Bratr duCille: Určitě.

OTÁZKA: Ale neměli bychom v takových věcech přece jen něco podnikat?

Bratr duCille: Pravda je taková, že to stejně nezastavíte. Můžete se postavit do role terče, můžete se proti tomu vymezit.

OTÁZKA: Nemůžeme se modlit a postit, abychom to zastavili?

Bratr duCille: To můžete. Potrat nicméně není důležitější než jakákoliv jiná vražda, která se děje. Celá země čpí krví. Potrat je jen legalizovaná vražda. Co se vraždy týče, nerespektujeme Boží přikázání, protože vrahy zavíráme a krmíme, platíme lidi, kteří je den co den hlídají, a oni s klidem zabíjejí dál, protože vědí, že nedostanou trest smrti, ale že budou vydržováni ve vězení a vlastně jim bude dobře. Jeden člověk na Floridě například zabil 41 lidí, ale později se přiznal dokonce ke dvěma stům vražd. Jako by to byl jeho koníček. Bůh Izrael upozornil, že pokud nebude dodržovat zákony týkající se prolévání krve, bude země zamořená krví. A to se přesně děje. Boží zákon říká, že člověk, který zabije člověka, také rukou člověka zemře. To je Boží zákon, který má zabránit tomu, aby byla země nasáklá krví. Má zabránit tomu, aby se vrahové množili. Necháte jednoho jít, povstane dalších deset. Vražda se násobí. Boží soud je nad zemí.

OTÁZKA: Rozumím správně tomu, že nám Bůh může dát fyzické utrpení?

Bratr duCille: Pro utrpení máme jen jedno slovo, které zahrnuje všechny druhy utrpení. Když trpíte, netrpíte pouze na tělesné rovině, ale i mentálně atd. Celá vaše bytost je pod tlakem toho utrpení.

OTÁZKA: Ale to se netýká nemoci, ne?

Bratr duCille: Ne, o tom jsem přímo nemluvil. Nicméně Bůh na nás dopouští různé nemoci jako součást utrpení a zároveň zasahuje a uzdravuje svůj lid. Víte, co chci říct?